

СВОВОДА SVOVODA

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays... Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917

Передплата: на рік — \$24.00, на шість місяців — \$12.50, на три місяці — \$6.50... Jersey City, N.J. 07303

Статті і дописи, підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст... Редакція застерігає собі право в потрібні випадки вилучати матеріал

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Час минає, робота чекає

Багатьом з нас здається, що це тільки «вчора» почалися цюгоричні вакації з притаманними для них опорожненими вулицями міст...

До наших «звичайних» завдань з початком кожного річного осіннього сезону належить у першу чергу відповіді «уродження» багатьох наших установ та інституцій...

З нових активностей в недалекому вже новому сезоні на нашу максимальну увагу і найширшу активність заслуговуватиме все сумнівно вже — на прелюдійний жаль — сніжена і досить заведена участь у відзначуванні 200-річчя Американської Незалежності та досі майже цілком ігнорованого 100-річчя нашого поселення в цій країні...

Чергова справа, що вимагатиме нашої найбільшої уваги, планування та активності, це допомога нашому народові в його змаганні у новій, після-гелініській ситуації. Ми були проти підпису президента Форда під гелініським «остаточним документом»...

Правильна оцінка

Відомий журнал «Ю. С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт» у своєму виданні за 11 серпня цього року помістив дуже влучні редакційні коментарі на тему недавньої ірвинської конференції в Гельсінках...

Коментатор заявляє, що СРСР з останньою імперією в світі, яка надалі залишатиметься серйозною загрозою для Америки і її союзників...

Говард Флігер твердить, що підписанням Європейської Декларації західні держави фактично визнали гегемонію Москви над країнами Східної Європи...

Редакційний коментар в журналі «Ю. С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт» є ще одним правильним твердженням, що верхня конференція в Гельсінках і підписана там Європейська Декларація, становлять концепції Заходу...

Говард Флігер твердить, що підписанням Європейської Декларації західні держави фактично визнали гегемонію Москви над країнами Східної Європи...

Коментатор заявляє, що СРСР з останньою імперією в світі, яка надалі залишатиметься серйозною загрозою для Америки і її союзників...

Говард Флігер твердить, що підписанням Європейської Декларації західні держави фактично визнали гегемонію Москви над країнами Східної Європи...

Редакційний коментар в журналі «Ю. С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт» є ще одним правильним твердженням, що верхня конференція в Гельсінках і підписана там Європейська Декларація, становлять концепції Заходу...

Коментатор заявляє, що СРСР з останньою імперією в світі, яка надалі залишатиметься серйозною загрозою для Америки і її союзників...

Говард Флігер твердить, що підписанням Європейської Декларації західні держави фактично визнали гегемонію Москви над країнами Східної Європи...

Редакційний коментар в журналі «Ю. С. Ньюс енд Ворлд Ріпорт» є ще одним правильним твердженням, що верхня конференція в Гельсінках і підписана там Європейська Декларація, становлять концепції Заходу...

Коментатор заявляє, що СРСР з останньою імперією в світі, яка надалі залишатиметься серйозною загрозою для Америки і її союзників...

Говард Флігер твердить, що підписанням Європейської Декларації західні держави фактично визнали гегемонію Москви над країнами Східної Європи...

ВАТИКАН І НАШІ ПОЛЬСЬКІ СУСІДИ

ВІД РЕДАКЦІЇ: «Вісті з Риму», бюлетень Українського Пресового Бюро, що — як відомо — часто відслідковує опінію Блаженнішого Патріярха Йосифа, опублікували у своєму виданні з 10-го липня ц. р. статтю: «Наші сусіди — у скітсько-юдейській комуністичній країні та в західному плюралістичному суспільстві»...

(УІПЕ). — Складлося так із волі Божого Промислу, що український та польський народи з сусідами. Сусідями також є християнство обох народів і їхні Церкви. Тому зрозуміло, що в обох народах повинно існувати зацікавлення, що діється за межами, яка їх ділить. Нас, українців, цікавить перш усього церковне життя наших польських сусідів.

Спільне обох народом є те, що від початку християнства на землях обох народів християнство та Церква тісно сплелися з народом, його духовною культурою, його історичною долею, його звичаями і його національними аспіраціями. І цей феномен треба вважати позитивним і творчим у розвоєних процесах обох народів.

Різниця тільки в тому, що християнство українського народу було і є християнством східним, християнством польського народу — західним. Таке подвоєння може бути незвичайно цінним, якщо правильно розуміти саме християнство і природу вселенської Христової Церкви: воно може бути такою трагічною для сусідніх народів, якщо людські мозги неспроможні, або й неохочі дивитися на сусіда з погляду вселенського християнства, а оцінюють його тільки з точки зору вузького загумінку.

Важкома потрібним пригадати ці істини, щоб у дальшому розуміти нашу оцінку деяких подій, які діються на наших очах і які для нас, українців, сусідів польського народу, мають свою вимову. Це, найперше, пожалувана дипломатична акція ватиканських кмі і Римської апостольської столиці у стосунку до Польської Демократичної Соціалістичної Республіки та до Католицької Церкви в Польщі. Ця акція вкладається логічно і конвенційно в політично-дипломатичну концепцію...

НОВА ЯПОНІЯ

6-го серпня 1945 року американці кинули першу в світі атомову бомбу на місто Гірошіма в Японії, вбиваючи десятки тисяч населення; після того кинули другу атомову бомбу на місто Нагасаки, знову вбиваючи десятки тисяч японців.

У зв'язку з 30-ю річницею капітуляції Японії, в західній, а зокрема в американській пресі поновилося багато статей і коментарів про сучасну Японію. Коментатори обговорюють питання, який вплив мало атомове бомбардування і безумовна капітуляція, що в слід за ним наступила на горді, амбітній і воєнничому народі, яким був до Другої світової війни японський.

Скапітулювавши 14-го серпня 1945 року, Японія перший раз у своїй історії програма війну і піддалася Америці. Сьогодні Друга світова війна — це тільки графіка пригада для японців старшого покоління, а для більше ніж половини 110-ти мільйонного японського народу, тих, що народилися вже після капітуляції, — це вже тільки історія.

Сучасні японці, пишуть американські спостерігачі, є турбовані своїми минулими помилками і не чувають обтяженими провинною започаткування Другої світової війни. Японія ані не цукає провинами провини за неї у своїх протинців, ані теж противники такого прощення від японців не вимагають. Японці засудили милитаризм і тепер голосно заявляють, що вони є гарячими прихильниками миру і спокое.

Багато японців не є цілком задоволені сучасною Японією. Вони турбуються інфляцією і занепаданням природи, критикують свій, де вони називають, японський «інстинкт череди», журяться наростаючим матеріальним японським націоналізмом японських патріотів іскуче незадоволення, що Японія не здобула собі міжнародного статусу і впливу.

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА КОЛОМІШКА

Нації господині навчилися все тримати в порядку і чистоті. Газети та книжки не можна залишити на столі, бо що скажуть люди. Таким способом не одна добра річ, як книжка, газета, платівка, загнула. Господині збирає все зі столу і ставить в кут, або такі кидас до смітника.

Нация господині навчилися все тримати в порядку і чистоті. Газети та книжки не можна залишити на столі, бо що скажуть люди. Таким способом не одна добра річ, як книжка, газета, платівка, загнула. Господині збирає все зі столу і ставить в кут, або такі кидас до смітника.

Нация господині навчилися все тримати в порядку і чистоті. Газети та книжки не можна залишити на столі, бо що скажуть люди. Таким способом не одна добра річ, як книжка, газета, платівка, загнула. Господині збирає все зі столу і ставить в кут, або такі кидас до смітника.

Нация господині навчилися все тримати в порядку і чистоті. Газети та книжки не можна залишити на столі, бо що скажуть люди. Таким способом не одна добра річ, як книжка, газета, платівка, загнула. Господині збирає все зі столу і ставить в кут, або такі кидас до смітника.

Нация господині навчилися все тримати в порядку і чистоті. Газети та книжки не можна залишити на столі, бо що скажуть люди. Таким способом не одна добра річ, як книжка, газета, платівка, загнула. Господині збирає все зі столу і ставить в кут, або такі кидас до смітника.

ІСТОРІЯ ПОЛОВИНИ ВИШИВАНОГО РУШНИКА

Ідальня знаходилася недалеко від нашого гуртожитку. У вузьенькому неможедому провулочку у старому - престарелому барачі. Кухарки ходили в чистеньких фартухах, пов'язані тісенькою хустинками, кухню тримали настільки вкрито, наскільки можна було в тих обставинах тримати, старанно вишкривали столи, вищурювали лавки і за кожну роздачку їжі мила повширшовану підлогу.

Зливу в Ідальні не було, вірніше, був найпростіший — просто з порогу кухонних дверей. Помий звертали за рідальні і текли собі провулочком у той бік, звідки саме треба було у провулок заходити. Але біля ганку Ідальні через цей потічок лежала кладково перекинена дошка. У мене дощові дні нею можна було переходити досить безпечно, але коли до помий долилася вода з неба, дошка під надто енергійними кроками згодолілих клієнтів вигиналася і чиркала на обидва боки мало приємною рідиною.

ОЛЬГА МАК

Чоловік мій був стурбований, чоловік був зажурений і пригноблений. Він мене змовляв, заохочував, переконував і доводив, що саме тепер я не можу ходити голода, що мушу їсти. Я була з ним згодна, а також думала, що «тепер» мені не пошкодило би бодай в'язи-годи щось і з'їсти їде їсти не могла. Воркі стіни Ідальні, якесь запахом капусту, бурків і гарбуза, робили мені в шлунку таку бурхливу безкровну революцію, що я мусила заткати ніс і дихати ротом, як вилічена з води риба. Тоді чоловік з видом розявленого злощастя мерщій глітав свій обід, закушував м'ясо і ледве встигав мене дідати, коли я вискакувала з осоружною Ідальні.

Я поверталася до нашої холодної кімнати злюща й нещаслива, готова промінати всі обидні зорі з неба за милушку молочної каші, та, на жаль, такі товарибміни не були дуже в моді. Грушей у нас не було. Час від часу, правда, мій чоловік десь умудрявся розколушати пару рублів, і тоді я йшла на базар купувати собі лишину молока чи пару склянок ряжанки. Це вже — виключно для себе. По-перше тому, що чоловік того нізащо не прийняв би, а, по-друге, тому, що він усю ж таки їв у Ідальні. А я згодом і ходити до неї відмовлялася.

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА КОЛОМІШКА

Виглядали мученицьки, моторошно і бридко, але люди все ж їх розкупували і щось із них робили. Утилізація решти корови належала до державних таємниць і була засекречена не менше, ніж, наприклад, у теперішні часи атомова бомба чи Лейзерове проміння. Фляки, пінки, ширки і легені — одним словом, «безехи» чи «безеки» частини доставалися різникам, а безозні і беззв'язні голови та часом і ратці потрапляли у вільний продаж для щасливих совєтських громадян, щоб їм було жити ще краще, ще веселіше, як сказав найгеніальніший з геніальних.

Що це таке? — здивувався я. — Морква. Засяли цілий лав, збірала, а тепер не мають куди поїти й роздати усім бажачим викладачам і студентам. То і я взяв. Морква ж дуже корисна і багата на вітаміни. — І що ж ми з нею будемо робити? — Як то — що! Будемо їсти! — Та чи ти з дуба авар? Де ж ми з'їмо цілий мішок моркви?! — Ех, не маси чим хлопотатися! Що з'їмо — з'їмо, а що не з'їмо — викинемо. Справді, з тим клопоту не повинно було бути, зате був клопіт інший: де ту моркву зєпати? Мішок треба було відати, бо він був частково інституційною власністю. Але й до проблеми ми розв'язали так, що виснажили все цінне джерело вітамінів у кут біля умивальниці і накрили для естетички кількома листками «Правди».

